

Publicerad 2010-12-10 23:06 av Puckad Panda

Någonting att dö för

Pojken stirrade på telefonen, nej det får inte va' på riktigt
Det får inte ha hänt, det var alldeles för viktigt
Han älskade ju henne, hon fick inte vara borta
Deras dagar tillsammans hade varit alldeles för korta
Han släppte telefonen, den ramlade i marken
Han satte sig ner, lutade sig mot ett träd, och hans hud rispades av den hårda barken
Det var kallt utomhus, pojken la sig ner
Det isade mot kinden men han kände inte mer
Han var helt tom, vad skulle han nu göra?
Han blundade och tänkte på vad han just fått höra
Hon var död, hon fanns inte kvar på Jorden
Och nu ångrade han så innerligt de sista orden
Det kändes som så längesen de skilts åt och sagt hejdå
Men det var inte många dagar sedan, nej de var väldigt få
Hon hade hoppat från sitt fönster och brutit alla ben
Hennes mamma hade sett henne, men hon hade varit för sen
Han ville få henne tillbaka, ville röra henne igen
Ville lukta på hennes hud, känna den underbara doften
Titta in i hennes ögon, se hur de tindrade
Ville höra hennes ljuva röst och ord som alltid lindrade
Varje gång den hade kommit, när han hade känt smärta
Då hade hon kommit till honom med sitt goda hjärta
Och hjälpt honom med den, fått honom att må bra
Han hade längtat efter henne varje da'
De hade haft det perfekta livet, de hade levt så lyckligt
Bara att få älska henne hade varit tillräckligt
Hon hade sårat honom, det var sant
Men han hade ju faktiskt gjort likadant
Så varför var det hon som lämnat honom, lämnat honom kvar?
Åh vad gärna han ville ha ett svar
Men den frågan skulle för alltid lämnas obesvarad
Livet med henne, den biten var avklarad
Pojken tänkte på livet, varför skulle han nu leva?
Varför skulle han ensam i mörkret behöva treva?
Han tittade upp mot himlen, snön hade börjat falla
Hans händer låg bredvid honom, de var så kalla
I himlen såg han en stjärna, den lyste så klart
Pojken fällde en tår och tänkte på hur underbart
Det skulle vara att få träffa sin flicka en gång till

Pojken bad till Gud, "snälla, det är det enda jag vill"
Att få hålla om henne, älska henne som aldrig förut
Han skulle inte släppa taget denna gång, inte låta deras kärlek dö ut
Ett liv tillsammans i himlen, för alltid och evigt
De skulle fixa det tillsammans, få allting ihopbyggt
Han tänkte inte på det så mycket, att han nu skulle dö
Runt omkring honom blev det allt tätare med snö
Pojken var inte längre för döden rädd
Ovanpå honom fanns en decimetertjock snöbädd
För honom var döden ett jättestort kliv
Men åt ett bra håll, mot ett bättre liv
Tillbaka med den han älskade
I sitt öra tyckte han att någon viskade
"Förlåt mig älskling, men snart kommer vi ses"
Han älskade rösten som sa det, den var sådär lagom hes
Han visste genast vem rösten tillhört
"Fantastiskt" tänkte han, "Gud måste min bön ha hört"
Och det var sant, han hade hört honom
För pojken fick aldrig mer uppleva något imorgon
Istället fick han med den han älskade uppleva evigheten
Han var äntligen hemma, kände tryggheten
Han var tillsammans med sin flicka, uppe i himmelen
Och han hade fått tillbaka den allra finaste ägodelen
Hon älskade honom och han älskade henne
Och i himlen skulle deras kärlek alltid förbli gyllene

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Puckad Panda med Poeter.se id #35713 innehar upphovsrätten